

การจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2

KNOWLEDGE MANAGEMENT AFFECTING THE STUDENT SUPPORT SYSTEM OF EDUCATIONAL
SCHOOL IN THE DIGITAL ERA UNDER THE SECONDARY
EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE BANGKOK 2

ศรัณย์ บุญสนธิ¹, ทับทิมทอง กอบัวแก้ว²

สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Saran Boonsonthi¹, Tubtimthong Korbuakaew²

Program in Development Administration, Suan Sunandha Rajabhat University, Thailand

Corresponding Author E-mail : s65561802041@ssru.ac.th¹, tubtimthong.ko@ssru.ac.th²

(Received : January 9, 2026; Edit : January 26, 2026; accepted : January 26, 2026)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการจัดการความรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 2) ศึกษาระดับของระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัลสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการความรู้กับระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 และ 4) ศึกษาการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ สถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 จำนวน 48 โรงเรียน ผู้ให้ข้อมูล คือ 1) ผู้อำนวยการสถานศึกษา ,รองผู้อำนวยการสถานศึกษา และ ครู รวมทั้งสิ้น 336 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ผลของการวิจัยพบว่า 1) ระดับการจัดการความรู้ของสถานศึกษา โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด 2) ระดับของระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด 3) ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการความรู้กับระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันมีความสัมพันธ์ทางบวกและความสัมพันธ์กันภายในตัวแปรอยู่ในระดับปานกลาง มีความสัมพันธ์กันเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง .662 ถึง .670 และ 4) การจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล พบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์การจัดการความรู้ยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 มีทั้งหมด 5 ตัวแปรที่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ได้แก่ ด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ด้านการกำหนดความรู้ ด้านการแสวงหาความรู้ และด้านการจัดความรู้ให้เป็นระบบ ด้านการสร้างความรู้ ตัวแปรพยากรณ์มีค่าเท่ากับ .791 และค่าความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นจากการพยากรณ์เท่ากับ .16354 โดยทั้ง 5 ตัวแปรนี้สามารถร่วมกันพยากรณ์ และมีค่าอำนาจพยากรณ์เท่ากับร้อยละ 62.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : การจัดการความรู้; ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน; หลักการบริหารการศึกษาในยุคดิจิทัล

Abstract

The objectives of the study were as follows: 1) to study the level of knowledge management of Educational Institutions the Secondary Educational Service Area Office Bangkok 2, 2) to study the level of the Student Support System under the Secondary Educational Service Area Office Bangkok 2, 3) to study the relationship between Knowledge Management that Affects the Student Support System in Educational Institutions the Secondary Educational Service Area Office Bangkok 2, and 4) to study Knowledge Management that Affects the Student Support System in Educational Institutions in the Digital Era under the Secondary Educational Service Area Office Bangkok 2. The sample group consisted of 48 schools under the Bangkok Metropolitan Secondary Education Area Office 2. The informants were: 1) school principals, deputy school principals, and teachers, totaling 336 people. The research instrument used was a 5-level questionnaire. The statistical methods used for analysis included frequency, percentage, standard deviation, Pearson correlation coefficient, and stepwise multiple regression analysis.

The research findings revealed that: 1) The overall level of knowledge management in educational institutions was at the highest level. 2) The overall level of student support systems in educational institutions was at the highest level. 3) The relationship between knowledge management and student support systems in educational institutions showed a positive correlation. There was a moderate level of positive correlation and intra-variable correlation, with statistical significance at the .01 level, ranging from .662 to .670. 4) Regarding the impact of knowledge management on student support systems in digital-era educational institutions, the study found that five variables could predict knowledge management in the digital age within the Bangkok Secondary Education Service Area Office 2. These five variables, consistent with the hypothesis, were: knowledge exchange, knowledge definition, knowledge seeking, knowledge systemization, and knowledge creation. The predictive values were .791 and the predictive error was .16354. These five variables collectively had a predictive power of 62.60%, statistically significant at the .01 level.

Keywords : Knowledge management; student support systems; principles of educational administration in the digital age.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันจากสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วของยุคโลกาภิวัตน์ ที่ก้าวหน้าเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 เปลี่ยนไปเป็นโลกแห่งยุคดิจิทัล ข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีและสังคมกลายเป็นสังคมความรู้ (knowledge society) หรือสังคมแห่งการเรียนรู้ (learning society) นี่เป็นสาเหตุ ที่ทำให้ในหลายๆ ประเทศต้องรับมือกับการเปลี่ยนแปลง ซึ่งในการรับมือนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับระบบทุนหรือทรัพยากรอีกต่อไปแต่ขึ้นอยู่กับ “ศักยภาพและคุณภาพของคนเป็นสำคัญ” ทำให้เราเชื่อว่าการศึกษาคือเป็นส่วนที่สำคัญ ที่จะช่วยพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมืองของประเทศ และเป้าหมายของการศึกษามุ่งสร้างสังคมให้มีลักษณะที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศโดยรวม (ทาดะ รัชกิจ, 2562 : 13) การปรับเปลี่ยนระบบวิธีการปฏิบัติราชการให้มีความทันสมัย โดยกำหนดนโยบายและการบริหารจัดการที่ตั้งอยู่บนข้อมูลและหลักฐานเชิงประจักษ์ มีความโปร่งใส มีผลสัมฤทธิ์ คล่องตัวสูงและยืดหยุ่น นำระบบการทำงานเทคโนโลยีนวัตกรรมที่เป็นดิจิทัลมาใช้ในการตัดสินใจและการบริหาร รวมทั้งประยุกต์องค์ความรู้ในแบบสหสาขาวิชาเข้ามาใช้เพื่อสร้างแนวทางปฏิบัติที่เป็นเลิศ คุณค่าในการตอบสนองกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ทันเวลาพร้อมทั้งมีการถ่ายทอดความรู้ จัดการความรู้อย่างเป็นระบบเพื่อพัฒนาภาครัฐให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ (สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการการอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2561) นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579 ได้กำหนดวิสัยทัศน์ในการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาเพื่อให้คนไทยทุกคนได้รับการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ ดำรงชีวิตอย่างเป็นสุข สอดคล้องกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคดิจิทัล โดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษา 4 ประการ คือ 1) เพื่อพัฒนาระบบการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ 2) เพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นพลเมืองดี มีคุณลักษณะ ทักษะ และสมรรถนะที่สอดคล้องกับทฤษฎีของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยมีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และยุทธศาสตร์ชาติ 3) เพื่อพัฒนาสังคมของประเทศไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ มีจริยธรรม คุณธรรม รู้รักสามัคคี และร่วมผนึกกำลังมุ่งสู่การพัฒนาประเทศให้มีความยั่งยืน ตามแนวทางหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และ 4) เพื่อนำพาประเทศก้าวข้ามความเหลื่อมล้ำภายในประเทศลดลง และกับดักรายได้ปานกลาง (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560)

กระบวนการการบริหารจัดการศึกษาของสถานศึกษา คือ ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ที่จะดำเนินงานในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนนั้น โดยมีขั้นตอน และวิธีการใช้เครื่องมือการทำงานที่ชัดเจน มีครูที่ปรึกษาหรือครูประจำชั้น ในการดำเนินงานเป็นหลักโดยมีส่วนร่วมทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ทั้งบุคลากรและเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง อาทิ คณะกรรมการครู ผู้บริหารสถานศึกษา คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้ปกครอง ตลอดจนชุมชน ฯลฯ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) จึงกำหนดนโยบายระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ให้สถานศึกษาทุกแห่งในสังกัด ให้มีความสำคัญในการดำเนินการอย่างเคร่งครัดต่อเนื่อง ในการขับเคลื่อนนโยบาย “โรงเรียนปลอดภัย” และการทำ “Digital Transformation” ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) พบว่าระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนจำเป็นต้องอาศัยฐานข้อมูลที่ทันสมัยและการจัดการความรู้อย่างเป็นระบบ (Knowledge Management) เพื่อให้ครูที่ปรึกษาสามารถเข้าถึงองค์ความรู้ในการ รู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และ คัดกรองนักเรียน ได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาปัจจัยการจัดการความรู้ที่จะเข้ามาเป็นกลไกสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพระบบดูแลช่วยเหลือ เพื่อสร้างความปลอดภัยและพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 อย่างยั่งยืน เพื่อให้เกิดความยั่งยืนกับนักเรียน นักเรียนทุกคนจะต้องได้รับการดูแล ช่วยเหลือ ปกป้อง พิทักษ์ คุ้มครอง ด้วยกระบวนการที่ถูกต้องอย่างรอบด้าน เหมาะสมและทันเหตุการณ์ ได้รับการพัฒนาในทุกมิติ เพื่อให้เป็นคนดี มีความสุข และปลอดภัยจากสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2566) เพื่อใช้ความรู้ในการดำเนินการขององค์กร การแก้ปัญหา การคาดคะเนเหตุการณ์ การตัดสินใจล้วนแต่เป็นงานที่ จำเป็นต้องใช้ความรู้ นอกจากนี้บทเรียนในอดีต ความผิดพลาดจากการดำเนินการย่อมเป็นครูที่ดี องค์กรต้องมีการเรียนรู้จากบทเรียนที่ตนเองกระทำการสังเคราะห์และประสบการณ์ต่าง ๆ ของ องค์กรจึงเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้น องค์กรต้องมีการเก็บรวบรวมประสบการณ์ เก็บความรู้ และจัดการ ความรอบรู้ที่เรียกว่า การจัดการความรู้ (knowledge management) (ธีระ รุญเจริญ, 2555)

แนวคิดที่สำคัญเกี่ยวกับผู้บริหารในยุคเทคโนโลยีดิจิทัล ต้องมีคุณลักษณะขององค์กรหรือบุคคล สามารถพาสมาชิกอื่นให้อยู่รอดในยุคเทคโนโลยีดิจิทัล มีเท่าทันถึงเหตุการณ์และสามารถใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลต่าง ๆ อย่างเหมาะสมกับการเปลี่ยนไปได้ (วิโรจน์ สารรัตนะ และคณะ 2561; ทินกร บัวชู และทิพาพร บัวชู, 2562 :261-271.) คุณลักษณะของผู้บริหารสถานศึกษาในยุคเทคโนโลยีดิจิทัลนี้ มีผลต่อการใช้ภาวะผู้นำ ICT (ICT Leadership) ของผู้บริหารสถานศึกษาเป็นอย่างมากเพราะผู้บริหารด้าน ICT หมายถึง ผู้บริหารที่มีความสามารถในการเรียนรู้ และยอมรับกับการเปลี่ยนแปลงด้าน ICT ปรับประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม เกิดประโยชน์ต่อสถานศึกษา เทคโนโลยีดิจิทัล มีผลต่อสถานศึกษาในการบริหารงานในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นบริหารงานวิชาการ การบริหารทรัพยากรบุคคล การบริหารกิจการนักเรียน การจัดการเรียนการสอน งานอาคารและสถานที่ และงานสัมพันธ์

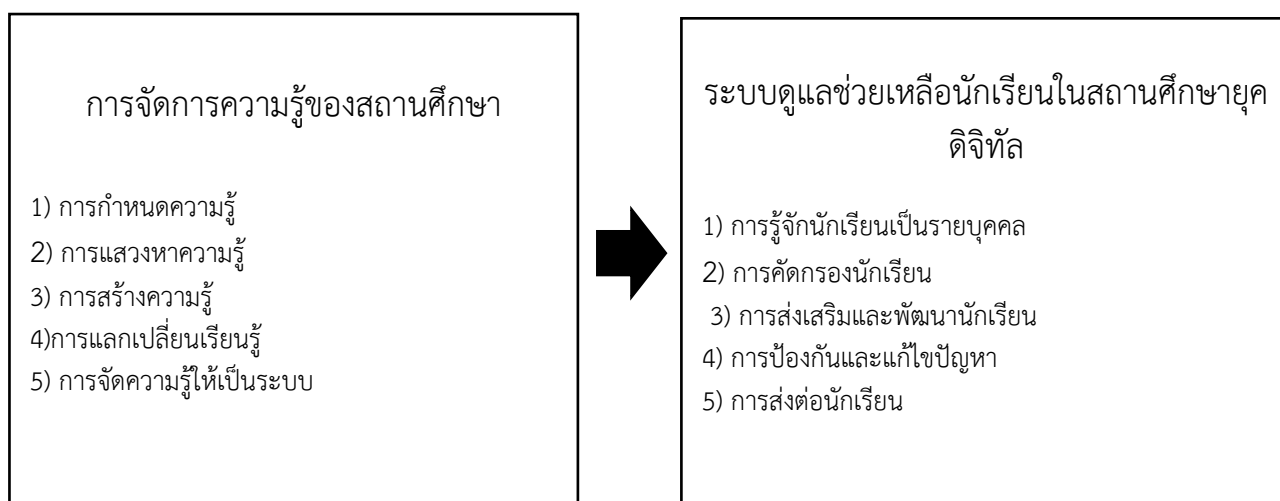
กับชุมชน ตลอดจนสภาพแวดล้อม ซึ่งงานของสถานศึกษาในทุกด้านจะต้องมีระบบจัดการฐานข้อมูลของสถานศึกษาเพื่อการตัดสินใจในการบริหารงานของผู้บริหารสถานศึกษา จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ICT (Information and Communication Technology) มาใช้การเพื่อสร้างระบบฐานข้อมูลเพื่อการบริหารและการจัดการความรู้ในงานด้านต่างๆ ตามที่กล่าวมาแล้วของสถานศึกษา (เอกชัย กี่สุขพันธ์, 2559)

ด้วยความสำคัญของการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเห็นว่าสิ่งที่สามารถต่อยอดคุณภาพการศึกษาให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้และสามารถพัฒนาปรับปรุงยุคกับการจัดการความรู้ที่ส่งผลกระทบต่อระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล ด้วยความสำคัญที่ได้กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 เพื่อเป็นข้อมูลให้กับผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการศึกษา ในการกำหนดแนวทางแก้ไขปรับปรุง ส่งเสริม ดำเนินงานการจัดการความรู้ที่ส่งผลกระทบต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการจัดการความรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2
2. เพื่อศึกษาระดับของระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการความรู้กับระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2
4. เพื่อศึกษาการจัดการความรู้ที่ส่งผลกระทบต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานของการวิจัยไว้จำนวน 2 ข้อ ดังนี้

1. การจัดการความรู้กับระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัลสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 มีความสัมพันธ์ในทางบวก
2. การจัดการความรู้ในสถานศึกษาอย่างน้อย 1 ด้านส่งผลกระทบต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 จำนวน 52 โรงเรียน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 จำนวน 48 โรงเรียนซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางการประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970) ผู้ให้ข้อมูล คือ 1) ผู้อำนวยการสถานศึกษา จำนวน 1 คน 2) รองผู้อำนวยการสถานศึกษา จำนวน 1 คน และ 3) ครู จำนวน 5 คน รวมทั้งสิ้น 336 คน

ตัวแปร

การวิจัยนี้มุ่งการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 ที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ สังเคราะห์จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การจัดการความรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 มี 5 ด้าน ดังนี้

- 1) การกำหนดความรู้
- 2) การแสวงหาความรู้
- 3) การสร้างความรู้
- 4) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้
- 5) การจัดความรู้ให้เป็นระบบ

ตัวแปรตาม คือ ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล ซึ่งมี 5 ลักษณะ ดังนี้

- 1) การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล
- 2) การคัดกรองนักเรียน
- 3) การส่งเสริมและพัฒนาเด็กนักเรียน
- 4) การป้องกันและแก้ปัญหา
- 5) การส่งต่อนักเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับเรื่อง การจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 แบ่งได้เป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list) สำหรับสอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ 1) เพศ 2) อายุ 3) วุฒิการศึกษา 4) ประสบการณ์การปฏิบัติงาน 5) ตำแหน่งปัจจุบัน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการความรู้ของสถานศึกษา โดยแบบสอบถามตอนที่ 2 มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามทฤษฎีการวัดเจตคติของลิเคิร์ท (Likert Scale) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2560) ดังนี้

- 5 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล โดยแบบสอบถามตอนที่ 3 มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามทฤษฎีการวัดเจตคติของลิเคิร์ท (Likert Scale) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2560) ดังนี้

- 5 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับมากที่สุด

- 4 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับน้อยที่สุด

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือในการวิจัย โดยศึกษาเอกสารวิชาการและจากงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สำหรับนำทฤษฎีและแนวคิดมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. สร้างแบบสอบถามที่เนื้อหาครอบคลุมกับที่ต้องการจะศึกษา
3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อให้ตรวจสอบและเสนอแนะเพิ่มเติมสำหรับนำไปปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่ยังไม่สมบูรณ์
4. ดำเนินการปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความสมบูรณ์ตามที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้เสนอแนะ
5. นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ได้ทำการตอบแบบสอบถาม และนำมาหาค่าเฉลี่ยเพื่อวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of item objective congruence: IOC) โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ในช่วงระยะ 0.67 – 1.00 แปลผลได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำข้อคำถามมาใช้ได้ และมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2560)
 - + 1 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่ายสอดคล้อง
 - 0 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่ายไม่แน่ใจ
 - 1 หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่ายไม่สอดคล้อง
6. ดำเนินการปรับปรุงแบบสอบถามตามที่ได้รับข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ และนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบอีกครั้ง แล้วนำมาแก้ไขให้สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป
7. นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะแล้ว มาทดลองใช้ (try-out) กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเป็นสถานศึกษาจำนวน 30 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยหาสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient))
8. ดำเนินการตรวจสอบอีกครั้ง แล้วแก้ไขให้สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป
9. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว ไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการแจกแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง และเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 336 คน โดยมีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

1. ติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่ขอหนังสือขอความอนุเคราะห์จากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ถึงผู้บริหารสถานศึกษาวิชาการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต ๒ เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้อำนวยการสถานศึกษา รองผู้อำนวยการศึกษา ครูของสถานศึกษา โดยนำแบบสอบถามส่งแบบสอบถามทางออนไลน์ด้วยโปรแกรม google form และสร้าง QR Code ของแบบสอบถามแนบส่งผ่านระบบ My office ของสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2
2. เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
3. นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมา แล้วตรวจสอบความสมบูรณ์ พร้อมทั้งนำแบบสอบถามมาทำการลงรหัสเพื่อนำไปประเมินผลของข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับทั้งหมดมาดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์เรียบร้อยของแบบสอบถามทุกฉบับ และนำข้อมูลที่ได้รับมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้คอมพิวเตอร์ในการคำนวณค่าสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติมีขั้นตอนในการดำเนินงาน ดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์แบบสอบถามตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานะภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ตัวแปรเชิงคุณภาพ คือ ค่าความถี่ (frequency) และร้อยละ (percentage) พร้อมนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

2. วิเคราะห์แบบสอบถามตอนที่ 2 การจัดการความรู้ของสถานศึกษา จากการหาค่าเฉลี่ย (mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) เป็นรายด้านและภาพรวม ซึ่งพิจารณาค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้ให้ข้อมูล เพื่อทราบเกี่ยวกับการจัดการความรู้ในยุคดิจิทัลโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (บุญชม ศรีสะอาด, 2554) มีเกณฑ์ในการแปลความหมายเป็นช่วงคะแนน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับมากที่สุดค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับปานกลางค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง การจัดการความรู้ของสถานศึกษา อยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. วิเคราะห์แบบสอบถามตอนที่ 3 ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล จากการหาค่าเฉลี่ย (mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) เป็นรายลักษณะและภาพรวม ซึ่งพิจารณาค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของผู้ให้ข้อมูลเพื่อทราบเกี่ยวกับการจัดการความรู้ของสถานศึกษา โดยใช้มาตราส่วนประมาณ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554) มีเกณฑ์ในการแปลความหมายเป็นช่วงคะแนน ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00 หมายถึง ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล อยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50 หมายถึง ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50 หมายถึง ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล อยู่ในระดับน้อยที่สุด

4. วิเคราะห์แบบสอบถามตอนที่ 4 หาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการความรู้กับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 ใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) (บุญชม ศรีสะอาด, 2554) และกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายตามแนวของ ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.71 - 1.00 หมายถึง มีความสัมพันธ์มาก

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.31 - 0.70 หมายถึง มีความสัมพันธ์ปานกลาง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.01 - 0.30 หมายถึง มีความสัมพันธ์น้อย

เครื่องหมาย + และ - หน้าตัวเลขสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บอกถึงทิศทางของความสัมพันธ์ ดังนี้

พิจารณา ค่า r มีเครื่องหมาย + หมายถึง มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน

พิจารณา ค่า r มีเครื่องหมาย - หมายถึง มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้าม

5. วิเคราะห์แบบสอบถามตอนที่ 5 การจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression analysis)

6. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

6.1 ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามด้วยวิธีการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Congruence)

6.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficients)

7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

7.1 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้สถิติดังนี้

1) ค่าความถี่ (frequency)

2) ร้อยละ (percentage)

7.2 ระดับการจัดการความรู้ในยุคดิจิทัลใช้สถิติดังนี้

1) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

2) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

7.3 ระดับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษาใช้สถิติดังนี้

1) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

2) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

7.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการความรู้ที่และระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 ใช้สถิติดังนี้

1) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation)

7.5 การจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 ใช้สถิติดังนี้

1) การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression analysis)

ผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 สรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการจัดการความรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 โดยภาพรวม

การจัดการความรู้ในยุคดิจิทัล	n = 336		แปลผล
	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านการกำหนดความรู้	4.56	0.32	มากที่สุด
2. ด้านการแสวงหาความรู้	4.58	0.30	มากที่สุด
3. ด้านการสร้างความรู้	4.62	0.31	มากที่สุด
4. ด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้	4.61	0.31	มากที่สุด
5. ด้านการจัดความรู้ให้เป็นระบบ	4.62	0.31	มากที่สุด
รวม	4.60	0.31	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการจัดการความรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 โดยภาพรวมการจัดการความรู้ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.60, S.D. = 0.31) และหากพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสามารถเรียงตามลำดับได้ดังนี้ ด้านการสร้างความรู้ ($\bar{X}$ = 4.62, S.D. = 0.31) รองลงมา ได้แก่ ด้านการจัดความรู้ให้เป็นระบบ ($\bar{X}$ = 4.62, S.D. = 0.31) ด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ($\bar{X}$ = 4.61, S.D. = 0.31) ด้านการแสวงหาความรู้ ($\bar{X}$ = 4.58, S.D. = 0.30) ด้านการกำหนดความรู้ ($\bar{X}$ = 4.56, S.D. = 0.32) ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัลของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 โดยภาพรวม

ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล	n = 336		แปลผล
	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล	4.60	0.50	มากที่สุด
การคัดกรองนักเรียน	4.62	0.49	มากที่สุด
การส่งเสริมและพัฒนานักเรียน	4.63	0.50	มากที่สุด
การป้องกันและแก้ปัญหา	4.64	0.49	มากที่สุด
การส่งต่อนักเรียน	4.64	0.50	มากที่สุด
รวม	4.62	0.50	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัลของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 โดยภาพรวมการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.62, S.D. = 0.50) และหากพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสามารถเรียงตามลำดับได้ดังนี้ ด้านการป้องกันและแก้ปัญหา ($\bar{X}$ = 4.64, S.D. = 0.49) และ ด้านการส่งต่อนักเรียน ($\bar{X}$ = 4.64, S.D. = 0.50) รองลงมาคือ ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ($\bar{X}$ = 4.63, S.D. = 0.50) ด้านการคัดกรองนักเรียน ($\bar{X}$ = 4.62, S.D. = 0.49) ด้านการรู้จักนักเรียนเป็น

รายบุคคล อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.50) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างการจัดการความรู้กับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	Y _{tot}	ระดับความสัมพันธ์
X ₁	1.000	-	-	-	-	.662**	ปานกลาง
X ₂	.590**	1.000	-	-	-	.637**	ปานกลาง
X ₃	.579**	.617**	1.000	-	-	.606**	ปานกลาง
X ₄	.583**	.575**	.559**	1.000	-	.676**	ปานกลาง
X ₅	.637**	.624**	.579**	.670**	1.000	.670**	ปานกลาง
X	-	-	-	-	-	.788**	มาก

* $p < .01$

จากตารางที่ 4.14 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการความรู้และความสัมพันธ์กันภายในตัวแปรอยู่ในระดับปานกลาง โดย ด้านการกำหนดความรู้ (X₁) ด้านการแสวงหาความรู้ (X₂) ด้านการสร้างความรู้ (X₃) ด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (X₄) ด้านการจัดความรู้ให้เป็นระบบ (X₅) มีความสัมพันธ์กันภายในตัวแปรอยู่ในระดับปานกลาง โดยการจัดการความรู้กับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 สูงสุดคือ พบว่า สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 (Y_{tot}) มีความสัมพันธ์กันเชิงบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p < .01$) ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง .606 ถึง .676 มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันและมีความสัมพันธ์ทางบวก และความสัมพันธ์กันภายในตัวแปรอยู่ในระดับปานกลาง หากพิจารณารายด้านการจัดการความรู้กับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 สูงสุดคือ ด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (X₄) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .676 รองลงมาคือ ด้านการจัดความรู้ให้เป็นระบบ (X₅) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .670 ด้านการกำหนดความรู้ (X₁) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .662 ด้านการสร้างความรู้ (X₂) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .637 และด้านการสร้างความรู้ (X₃) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .606 ตามลำดับ

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ค่าการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression analysis) การจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2

ตัวแปรต้น	R	R ²	Adj R ²	SEE	F
X ₄	.676	.456	.455	.19592	280.332**
X ₄ , X ₁	.752	.565	.563	.17542	216.639**
X ₄ , X ₁ , X ₂	.776	.602	.599	.16806	167.631**
X ₄ , X ₁ , X ₂ , X ₅	.786	.618	.613	.16499	133.804**
X ₄ , X ₁ , X ₂ , X ₅ , X ₃	.791	.626	.620	.16354	110.334**

** $p < .01$

จากตารางที่ 4 เมื่อพิจารณาการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 ทั้ง 5 รูปแบบพบว่า รูปแบบที่ 5 มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย หรืออำนาจการพยากรณ์เท่ากับ 0.626 ซึ่งเป็นอำนาจการพยากรณ์ที่สูงที่สุด ผู้วิจัยจึงเลือกรูปแบบที่ 5 เป็นรูปแบบการจัดการความรู้ที่

ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 ผลปรากฏดังตาราง 5

การจัดการความรู้	คะแนนดิบ		คะแนนมาตรฐาน	t	Sig
	b	SE _b	β		
(Constant)	.875	.162	-	5.412	.000
ด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (X ₄)	.149	.045	.174	3.328	.001
ด้านการกำหนดความรู้ (X ₁)	.220	.041	.260	5.337	.000
ด้านการแสวงหาความรู้ (X ₂)	.191	.040	.230	4.772	.000
ด้านการจัดความรู้ให้เป็นระบบ (X ₅)	.107	.041	.123	2.628	.009
ด้านการสร้างความรู้ (X ₃)	.148	.043	.168	3.447	.001

R = .791, R² = .626, Adj R² = .620, SEE = .16354, F = 110.334 a = .875

* p < .05

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (X₄) ด้านการกำหนดความรู้ (X₁) ด้านการแสวงหาความรู้ (X₂) และด้านการจัดความรู้ให้เป็นระบบ (X₅) ด้านการสร้างความรู้ (X₃) สามารถร่วมกันพยากรณ์ ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 ได้ร้อยละ 62.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ (b) เท่ากับ .149 .220 .191 .107 และ .148 ตามลำดับ และค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (β) เท่ากับ .174 .260 .230 .123 และ .168 ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณของตัวแปรเกณฑ์ (ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2) และตัวแปรพยากรณ์ (X₄ X₁ X₂ X₅ X₃) มีค่าเท่ากับ .791 อำนาจพยากรณ์ร้อยละ 62.60 และค่าความคลาดเคลื่อน ที่เกิดขึ้นจากการพยากรณ์เท่ากับ .16354

อภิปรายผลการวิจัย

1. ระดับการจัดการความรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 ผลการวิจัย พบว่า โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านการสร้างความรู้และด้านการจัดความรู้ให้เป็นระบบ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ด้านการแสวงหาความรู้ ตามลำดับ สำหรับด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ การกำหนดความรู้ สอดคล้องกับแนวคิดของสำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2561) ที่กล่าวว่า ทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยขับเคลื่อนสำคัญในการยกระดับการพัฒนาประเทศในทุกมิติไปสู่เป้าหมาย การเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วที่ขับเคลื่อนโดยภูมิปัญญาและนวัตกรรมในอีก 20 ปีข้างหน้า ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมี การวางรากฐานการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศอย่างเป็นระบบ โดยจำเป็นต้องมุ่งเน้นการพัฒนาและยกระดับคนทุกช่วงวัยในทุกมิติให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่เก่ง ดี และมีคุณภาพพร้อมพัฒนาขับเคลื่อนประเทศได้อย่างเต็มศักยภาพ ซึ่ง “คนไทยในอนาคตต้องเตรียมความพร้อมทั้งสติปัญญา ร่างกาย จิตใจ ของช่วงวัย มีพัฒนาอย่างรอบด้าน มีทักษะในยุคดิจิทัล ด้านการสื่อสาร ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาอื่นเป็นภาษาที่ 3 แต่ยังคงอนุรักษ์ภาษาท้องถิ่นโดยมีการพัฒนาอยู่ต่อเนื่อง รักการเรียนรู้ นักคิดสู่การเป็นนวัตกรรม ผู้ประกอบการ เกษตรกรยุคใหม่ เป็นคนไทยที่มีทักษะสูงและอื่น ๆ โดยมีสัมมาชีฟตามความถนัดของตนเอง ตามประเด็นยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ โดยมีการพัฒนา ปรับเปลี่ยนระบบวิธีการปฏิบัติราชการให้มีความทันสมัย โดยกำหนดนโยบายและการบริหารจัดการที่ตั้งอยู่บนข้อมูลและหลักฐานเชิงประจักษ์ มีความโปร่งใส มีผลสัมฤทธิ์ คล่องตัวสูงและยืดหยุ่น นำระบบการทำงานเทคโนโลยีนวัตกรรมที่เป็นดิจิทัลมาใช้ในการตัดสินใจและการบริหาร รวมทั้งประยุกต์องค์ความรู้ในแบบสหสาขาวิชาเข้ามาใช้ เพื่อสร้างแนวทางปฏิบัติที่เป็นเลิศ คุณค่าในการตอบสนองกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ทันเวลาพร้อมทั้งมีการถ่ายทอดความรู้ จัดการความรู้อย่างเป็นระบบเพื่อพัฒนาภาครัฐให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ผลระดับการจัดการความรู้ของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 ทั้ง 5 ด้าน โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิตติยาภรณ์ เขาวรากุล (2564) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์องค์ประกอบการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นของสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา ผลการศึกษาพบว่า สภาพการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นของ

สถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา ในภาพรวมพบว่า มีผลการศึกษาอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยพิทักษ์ หารบัวคำ (2564) ศึกษาเรื่อง การจัดการความรู้ของครูที่ส่งผลต่อคุณภาพผู้เรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 2 ผลการศึกษาพบว่า ระดับการจัดการความรู้ของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 2 พบว่า การจัดการความรู้ครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 2 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.27$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีการจัดการความรู้ในระดับมาก ทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการแบ่งปันแลกเปลี่ยนความรู้ ($\bar{X} = 4.31$) รองลงมาคือ ด้านการประมวลผลและกลั่นกรองความรู้ ($\bar{X} = 4.27$) ด้านการกำหนดความรู้ ($\bar{X} = 4.26$) ด้านการแสวงหาและสร้างความรู้ เช่นเดียวกัน

2. ระดับของระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 ผลการวิจัย พบว่า โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านการป้องกันและแก้ปัญหาและด้านการส่งต่อ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน ด้านการคัดกรองนักเรียน ตามลำดับ สำหรับด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล สอดคล้องกับแนวคิดของ นโยบายสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562) ที่ได้กล่าวว่า การจัดการกับฐานความรู้ (knowledge base) สามารถสะสมและรวบรวมองค์ความรู้ต่าง ๆ และนำความรู้มาแบ่งปันให้กับทุก คนในองค์กรการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนทุกคน และทุกกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งหมายถึง กลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ กลุ่มผู้ด้อยโอกาส กลุ่มชาติพันธุ์ และกลุ่มที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกล ทุกกันดาร โดยมีประเด็นกลยุทธ์ อันหนึ่งคือพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน ให้มีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 มีความเป็นเลิศด้านวิชาการ นำไปสู่การสร้างความสามารถในการแข่งขัน เพื่อช่วยในการส่งเสริม สนับสนุนสถานศึกษาร่วมมือกับผู้ปกครอง ชุมชน และองค์กร ปกครองในพื้นที่ พัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ให้มีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น ระดับของระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 โดยภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย อัญธิรา วาติ (2561) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร พบว่า การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ ด้านรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการส่งเสริมนักเรียน ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ปัญหาของนักเรียน และด้านการส่งต่อนักเรียน และยังสอดคล้องกับงานวิจัย ประภาส ใจมีภักดิ์ (2566) ศึกษาเรื่องการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาพร้าว 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 ผลการศึกษาพบว่า การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาคุณภาพการศึกษาพร้าว 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 2 โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะพบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านการส่งเสริมนักเรียนรองลงมาคือ ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล และด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหา ตามลำดับ และด้านที่มีค่าเฉลี่ยลำดับสุดท้ายคือ ด้านการส่งต่อ เช่นเดียวกัน

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการความรู้กับระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการความรู้กับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 มีความสัมพันธ์กันเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง .606 ถึง .676 มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน และมีความสัมพันธ์ในระดับสูง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การจัดการความรู้ ด้านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ มีความสัมพันธ์ มากกว่าทุกด้าน สอดคล้องกับงานวิจัยของ จักรพงษ์ ตรีการไทย และ นเรศ ชันธะรี (2564 : 41-49) เรื่อง การดำเนินการงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล (2564) พบว่า ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เป็นกระบวนการในการดำเนินการช่วยเหลือและดูแลนักเรียนอย่างมีขั้นตอน โดยมีครูประจำชั้นหรือครูที่ปรึกษา เป็นหลักในการดำเนินงาน โดยร่วมกับบุคลากรฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ดังนั้นสถานศึกษาในยุคดิจิทัล จำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในการบริหารงานของสถานศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การบริหารกิจการนักเรียน ซึ่งงานของสถานศึกษาในทุกด้านต้องมีระบบจัดการฐานข้อมูลของสถานศึกษาเพื่อการตัดสินใจของผู้บริหารสถานศึกษา และสอดคล้องกับข้อเสนอแนะทางวิจัยของ วิไล รัตนทิพย์และชัยยุทธ ศิริสุทธิ (2562 : 11-18) กล่าวว่า การสนับสนุนให้นำเทคโนโลยีมาใช้ในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนและการเพิ่มศักยภาพในการจัดทำข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคล ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมโดยใช้เทคโนโลยีเป็นโอกาสที่ช่วยส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนทุกด้าน

4. การจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 พบว่า การจัดการความรู้ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับวันวิสาข คงทน (2556) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการความรู้ของบุคลากรฝ่ายสารสนเทศคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติตามกระบวนการจัดการความรู้ปัจจุบันของบุคลากรฝ่ายสารสนเทศ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการความรู้ รวมถึงการเสนอแนวทางส่งเสริมการจัดการความรู้ โดยสรุปว่าระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการจัดการความรู้ของบุคลากรฝ่ายสารสนเทศ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล และสอดคล้องกับงานวิจัยของ รชา พูลพวง และคณะ(2565 : 374-384) ที่ได้ทำการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านผู้ปกครองและชุมชน ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านการพัฒนาบุคลากร และปัจจัยด้านการนิเทศติดตาม สามารถพยากรณ์การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ได้ร้อยละ 77.0 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา ให้ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้นั้นในสถานศึกษามีขั้นตอนในการดำเนินงานระบบการ ดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษา ต้องอาศัยผู้ปกครองและชุมชน ที่มีบทบาทในการอบรมเลี้ยงดูนักเรียน สร้างเครือข่ายผู้ปกครองกับทางโรงเรียนและหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ผู้บริหารมีบทบาทสำคัญในการวางแผนกำหนดนโยบายและมีภาวะผู้นำในการบริหารจัดการ มีกระบวนการเตรียมความพร้อมในการพัฒนาบุคลากร มีกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ การนิเทศกำกับติดตาม เพื่อสร้างความเข้าใจ ติดตามความก้าวหน้า ปรับปรุงแก้ไขและพัฒนา ด้วยเทคนิควิธีการที่เหมาะสม ส่งเสริมให้กำลังใจกับผู้ปฏิบัติงาน และตามข้อเสนอแนะ คือ ครู และบุคลากรควรได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมกิจกรรมแลกเปลี่ยนประสบการณ์และประสานความร่วมมือในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการติดตามความก้าวหน้าแล้วปรับปรุงแก้ไขและพัฒนา

โดยสรุป การจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัลสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 นั้น ผู้บริหาร สถานศึกษาสามารถนำไปวางแผนให้สอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษาและสภาพการทำงานของครู เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการจัดการความรู้ และการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในยุคดิจิทัล สถานศึกษาให้บรรลุตามเป้าหมายที่สถานศึกษากำหนดและช่วยส่งเสริมการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผู้บริหารสถานศึกษาและผู้บริหารการศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 2 ควรนำการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 2 ปัจจัยทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ 1) การกำหนดความรู้ 2) การแสวงหาความรู้ 3) การสร้างความรู้ 4) การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ 5) การจัดความรู้ให้เป็นระบบ ไปกำหนดเป็นนโยบายในการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาวิจัย เพื่อศึกษาการจัดการความรู้ที่ส่งผลต่อการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในแต่ละด้าน เพื่อปรับปรุงการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้เป็นระบบและมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน

เอกสารอ้างอิง

- จักรพงษ์ ตระการไทยและ นเรศ ชันธีระ.(2564).การดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษายุคดิจิทัล. วารสารบริหารการศึกษาบัณฑิต, 21(1), 41-49.
- จิตติยาภรณ์ เขาวรากุล. (2564). การวิเคราะห์องค์ประกอบการจัดการความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นของ สถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา. วารสารรัชต์ภาคย์, 15(40) พฤษภาคม – มิถุนายน 2564 - TCI กลุ่มที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปี 2563-2567.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2560). เทคนิคการสร้างเครื่องมือวิจัย แนวทางการนำไปใช้อย่างมืออาชีพ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์อมรรการพิมพ์
- ทาดะ รัชกิจ. (2562). "การศึกษา (Education) สำคัญอย่างไรกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ". สืบค้น 12 พฤศจิกายน 2566. จาก : <https://th.hmote.asia/orgdevelopment/190625-education-for-hrd/>
- ธีระ รุญเจริญ, ความเป็นมืออาชีพในการจัดและบริหารการศึกษายุคปฏิรูปการศึกษา (ฉบับปรับปรุง) เพื่อปฏิรูปรอบ 2 และ ประเมินภายนอกรอบ 3, พิมพ์ครั้งที่ 7, (กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง, 2555)
- พิทักษ์ หاربัวคำ. (2564). การจัดการความรู้ของครูที่ส่งผลต่อคุณภาพผู้เรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 2. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- รชา พูลพ่วง, ชัญชัย วงศ์สิริสวัสดิ์ และ อรสา จรูญธรรม. (2567). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของสถานศึกษาสังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา. วารสาร มจร การพัฒนาศักดิ์, 9(1) มกราคม – เมษายน 2567, 374-384.
- วันวิสาข์ คงทน. (2556). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการความรู้ของบุคลากรฝ่ายสารสนเทศคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิไล รัตนทิพย์และชัยยุทธ ศิริสุทธิ์ (2562). ศึกษาสภาพการส่งเสริมดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา. วารสารบรรณการศึกษาศาสตร์และมนุษยสังคมศาสตร์, 3(1), 11-18.
- วิโรจน์ สารรัตน์ และคณะ. (2561). ภาวะผู้นำสำหรับศตวรรษที่ 21. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. 20 (1), 261-271.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2566). นโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2567. สืบค้นเมื่อ 17 พฤศจิกายน 2566 จาก<https://www.obec.go.th>
- สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ. (2561). ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561 – 2580. (2561, ตุลาคม 8). ราชกิจจานุเบกษา.
- เอกชัย กี่สุขพันธ์. (2559). การบริหารยุคดิจิทัล. สืบค้นเมื่อ 23 พฤศจิกายน 2564, จาก <http://www.truelookpanya.com/knowledge/content/52232/-edu-t2s1-t2-t2s3>.
- Krejcie, R.V., and Morgan, D.W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607 –610.